

Sònia Moya

Poeta

“No puc escriure des d’una cambra aïllada de la societat”

● Sònia Moya (Cerdanyola del Vallès, 1981) publica ‘Silur’ (Metèora, premi Narcís Lluís), una indagació lírica i existencial en què sentits, sentiments i imatges es confonen

Sònia Moya alterna la docència amb la literatura i les actuacions de poesia amb música ■ ARTUR GAVALDÀ

David Castillo
MANRESA

Al primer poema escriu “I va trobar el seu propi rostre reflectit en tots els llibres”. És aquesta, la sensació? Absolutament. Voler prescindir de la primera persona per tal d’evitar la, de vegades, molesta identificació entre jo poètic i autora. Voler desempallegar-nos del nostre ego per mirar enllà i viure la vida com una experiència global que no té sentit si no és compartida. I sentir el fracàs, i a la vegada el triomf, de veure que allò propi és a tot arreu, i al contrari: que a dins de cadascú hi ha l’univers sencer. I el llibre, evidentment, com a símbol definitiu de mitjà on reflectir tot aquest univers, a través de la paraula.

Hi ha una manera poètica de veure el món?

No sabria dir si hi ha una manera poètica de veure el món i una altra de no poètica, perquè llavors et diria que només la primera serveix i que l’altra, potser, no existeix. No sé si seria

més lògic afirmar que el món és ple de significats meravellosos que no es veuen mentre anem d’un lloc a l’altre com autòmats. Només deu ser qüestió d’actitud. I els que la perseguim, en fem poesia, perquè en descobrir la meravella, ens sorprèn i ens commou.

Quan va començar a escriure?
El record que tinc que vaig escriure el meu primer poema i el vaig llegir a tota la meua classe va ser a cinquè d’EGB. Va ser un moment significatiu perquè aquell poema –i un reguitzell infinit de poemes posteriors– no tenia cap valor literari, però va significar el punt de partida, la presa de consciència que no tots fem el mateix, i que jo segurament a partir de llavors escriuria poemes per entendre el món.

També esmenta les pors, els fantasmes, les herències, les plaques tectòniques, “una cova com un poema no escrit”...

Les pors i els fantasmes apareixen sovint als meus poemes, perquè m’acompanyen en l’acte

d’escriure i en el de viure, i el millor segurament és rebregar-los fort amb paper i tinta. Sobre l’herència m’ha semblat interessant remarcar les coincidències no només entre generacions d’una mateixa família, sinó entre éssers humans escampats arreu, i poder finalment preguntar-nos d’on ve cadascun dels nostres actes i qüestionar, així, qualsevol creença, costum o gest. Les plaques tectòniques, la cova, la sorra..., tot és part de la voluntat de parlar de la terra en moviment, del sisme, per reivindicar-ne la sacsejada com a fet revelador i transformador.

Fa una dècada que publica i ha impulsat plataformes per divulgar la literatura. S’ha d’implicar el poeta en la societat?

La poeta, com la fornera, la professora o la futbolista, segurament és lliure de fer el que cregui amb la seva feina, i decidir si viu al marge de la societat o se’n sent part activa. Jo no puc deslliurar la Sònia ciutadana de la Sònia professora o la Sònia poeta. I amb això no vull dir que hagi d’escriure sobre la meua ex-

periència, tot i que sí que penso que escrivim sempre des dels nostres ulls que miren el món. No puc escriure des d’una cambra aïllada de la societat en què visc, perquè la llengua que utilitzo és la llengua que he après en societat, i els símbols que em són propis són els que comparteixo amb la resta d’individus. I sí, a mi la poesia m’és sempre una eina útil de lluita, a l’aula, a casa o al carrer, en les relacions personals, en la defensa de la dignitat col·lectiva o en el propi camí personal.

El país no existiria sense la poesia, però li fa poc cas. Com es podria canviar la tendència?

Si ho sabés, escriuria un tractat que es traduiria a mil idiomes i tots seríem insuportablement feliços. Però de moment només ensumo una petita part de la resposta, i la treballo des de l’aula, a la pròpia i a la dels altres. Fa temps que intento mostrar una altra cara de la poesia, una cara propera i real de la poesia, especialment des de la intervenció en centres d’educació primària, on la canalla és encara

tan receptiva al llenguatge poètic que impressiona. Hi ha mestres i escoles obertes al canvi i amb moltes ganes de rebre aquest tipus d’iniciativa. Però encara queda molta feina per fer i, de vegades, pocs recursos.

Té una recepta per passar del món prosaic al poètic?

Potser ni cal. Si tot estigués sempre tan carregat de sentit, acabaríem bojós i voldríem cremar tots els llibres de poesia. I això seria un plagit terrible i anacrònic! Crec que potser la clau seria viure d’una manera més real, viure en el present, tocar de peus a terra –que tan mala premsa té, però per a mi no hi ha res millor com sentir les arrels que em recorden on soc i per què– i d’aquesta manera la poesia vindria sola. Seria fàcil trobar-nos llegint poemes al parc, recitant un sonet a la parada de l’autobús o discutint sobre metàfores a la cua del súper, si visquéssim d’una altra manera. Però segurament encara he d’escriure molts versos i estripar-ne molts d’altres abans no ensopegui la fórmula. ■

RED MOUNTAIN
Beer
FEST
La Pobla de Segur

FESTIVAL DE CERVESES DE MUNTANYA
Les millors cerveses del Pirineu

15
JUNY
2019
a la plaça de l’Ajuntament

VALLBONA DE LES MONGES

VALLBONATURA
2019

Experiències de territori a la Vall del Maldanell amb activitats durant tot el dia

DISSABTE 15 DE JUNY
MÉS INFO A WWW.VALLBONATURA.COM

